

Arrest

nr. 182 026 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, en X, X, X, X, X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. LUYCKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 augustus 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de verzoekende partijen. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52 § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ingediend op 15/04/2016

door M.O., geboren te [...], onderdaan van Marokko, identificatienummer in het rijksregister [...], verblijvende te [...];

In uitvoering van artikel 51 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verklaring van inschrijving, ingediend op 14/03/2016 door:

- B.H.
- B.R.
- B.D.;
- B.A.
- B.A.
- B.H.

om de volgende reden geweigerd:

M.O. voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Aan de echtgenoot, B.M.A., in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op 23/08/2016.

Bijgevolg kan ook betrokkene niet toegelaten worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, zoals bepaald in artikel 40bis § 2, 1° van de wet van 15/12/1980.

Het recht van verblijf wordt derhalve ook aan betrokkene geweigerd.

Overeenkomstig artikel 7, eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als echtgenote, aangevraagd op 15/04/2016, haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

De minderjarige kinderen voldoen niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Aan hun vader, B.M.A., in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op 23/08/2016.

Bijgevolg kunnen ook de kinderen niet toegelaten worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, zoals bepaald in artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Het recht van verblijf wordt derhalve ook aan betrokkenen geweigerd.

De minderjarige kinderen dienen hun moeder te vergezellen.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Eerste en enige Middel

Dat het eerste en enige middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

“[...]”

Dat evenwel de echtgenoot van mevr. M.O., en de kinderen, dhr. B.M.A. beroep aantekende tegen de negatieve beslissing die hij mocht ontvangen;

Dat derhalve ook de aanvraag van verzoekers ten onrechte werd geweigerd, en ook verzoekers op hun beurt beroep aantekenen tegen de negatieve beslissing die zij mochten ontvangen;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid ten onrechte de aanvraag van dhr. B.M.A. weigerde en dus eveneens ten onrechte de aanvraag van verzoekers weigerde;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”

2.2. Met het arrest nr. 182 025 van 9 februari 2017 in de zaak gekend onder het nr. 195 205, werd het beroep van de heer B.M.A., partner van eerste verzoekster en vader van de andere verzoekende partijen, verworpen op grond van de volgende overwegingen:

“1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 augustus 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verklaring van inschrijving, ingediend op 14/03/2016 door B(...) M(...) A(...), geboren te O(...) op (...), onderdaan van Nederland, identificatienummer in het rijksregister (...), verblijvende te (...), om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft de aanvraag gedaan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 2° van de wet van 15/12/1980).

Ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft hij aanvankelijk een brief voorgelegd van de gemeente 's-Hetogenbosch dd. 12/01/2016 m.b.t. zijn uitkering op grond van de Participatiewet (ingegaan op 01/01/2015 met het doel mensen met een ziekte of handicap en mensen met een bijstandsuitkering die kunnen werken, sneller en gemakkelijker aan het werk te helpen)

samen met een uitbetalingsspecificatie van deze gemeente inzake de uitkering 'algemene bijstand' voor de maanden januari 2016 en februari 2016. Hij heeft eveneens twee attesten van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB voorgelegd van 05/04/2016 en 19/04/2016.

Om reden dat betrokkene binnen de gestelde termijn van drie maanden het bewijs niet had voorgelegd dat hij over een geldige ziektekostenverzekering beschikt, heeft de gemeentelijke overheid zijn aanvraag op 14/06/2016 geweigerd d.m.v. een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 15/06/2016 waarbij hem een bijkomende termijn van één maand werd toegestaan om alsnog zijn dossier te vervolledigen. Vervolgens heeft betrokkene op 06/07/2016 de uitnodigingsbrief voorgelegd van de VDAB dd. 02/06/2016 om zich aan te bieden voor de start van de intensieve begeleiding en de opmaak van het begeleidingscontract (trajectovereenkomst)

samen met de uiteindelijke trajectovereenkomst die op 27/06/2016 werd ondertekend en een gezinspolis voor de periode van 10/06/2016 tot 10/06/2017 m.b.t. de aansprakelijkheid bij schadegevallen en rechtsbijstand bij juridische geschillen.

Het feit dat betrokkene zich ingeschreven heeft als werkzoekende bij de VDAB en een trajectbegeleiding volgt kan er op wijzen dat hij zijn 'bijstandsuitkering' in Nederland niet meer ontvangt. In de brief van de gemeente 's-Hertogenbosch dd. 12/01/2016 staat dat betrokkene de verplichting heeft om elke wijziging te melden die van invloed kan zijn op zijn uitkering, onder meer bij verhuizing. De bijstandsuitkering wordt namelijk beëindigd bij verhuis naar het buitenland. Men moet immers in Nederland wonen of verblijven om recht te hebben op een bijstandsuitkering.

Betrokkene kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet genieten vermits hij de bijstandsuitkering niet meer zal ontvangen en zelfs ingeval hij deze nog zou krijgen ligt het bedrag ervan lager dan het bedrag waarover hij dient te beschikken om te vermijden dat hij met zijn gezin ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Er kan ook bezwaarlijk gesteld worden dat de aard van een bijstandsuitkering regelmatig van aard is. Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene nagelaten heeft om de vereiste ziektekostenverzekering voor te leggen. De voorgelegde polis aansprakelijkheid en rechtsbijstand heeft geen uitstaans met een ziektekostenverzekering. Er kan derhalve niet gesteld worden dat betrokkene voldoet aan de bepalingen van artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15/12/1980 dat stipuleert dat betrokkene over voldoende en regelmatige inkomsten dient te beschikken om te voorkomen dat hij en zijn gezinsleden gedurende zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Betrokkene kan aldus niet toegelaten worden tot een verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op basis van de overige voorgelegde stavingsstukken, met name de bewijzen van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB en de trajectovereenkomst, dienen we zijn aanvraag eveneens te bekijken als werkzoekende. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet gevraagd heeft om zijn aanvraag in deze hoedanigheid te behandelen. Maar ook in deze hoedanigheid kan hij niet toegelaten worden tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig artikel 50 § 2, 3° van het K.B. van 08/10/1981, ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd te hebben en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans heeft om aangeworven te worden. Betrokkene bewijst aan de hand van de voorgelegde attesten van inschrijving van de VDAB te voldoen aan de eerste vereiste maar hij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op een tewerkstelling in de nabije toekomst. Het feit dat betrokkene door de VDAB, middels de trajectovereenkomst, intensief begeleid wordt bij het zoeken naar een job biedt immers geen enkele garantie op een tewerkstelling in de toekomst.

Overeenkomstig artikel 7, eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, aangevraagd op 14/03/2016, hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf en de toegang van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“(…)

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

“(…).”

Dat evenwel uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoeker wel reële kans heeft op het verkrijgen van een tewerkstelling;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in haar beslissing zelf stelt dat zij de aanvraag als “werkzoekende” enkel heeft onderzocht op basis van de stukken van de VDAB en de trajectovereenkomst, zonder evenwel de aanvraag nader te onderzoeken op andere stukken of deze op te vragen, zoals sollicitatiebewijzen;

Dat verzoeker echter naarstig op zoek is naar werk en deze tewerkstelling snel hoopt te vinden;

Dat verzoeker niet alleen intensief begeleid wordt door de VDAB, zoals reeds vermeld door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in haar beslissing, maar dat verzoeker bovendien aantoonbaar intensief naar werk te zoeken;

Dat er dan ook reële kans op snelle tewerkstelling is, zoals blijkt uit de gevoegde stukken;

Dat verzoeker zich de terechte vraag stelt welke bewijsstukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie dan wel dienen te worden voorgelegd, indien zelfs de voorgelegde stukken niet worden aanvaard;

Hoe kan verzoeker immers anders zijn statuut van “werkzoekende” bewijzen?

Werkzoekende is uiteraard niet hetzelfde als werkende.

Dat het criterium “dat een reële kans te maken op een tewerkstelling in de nabije toekomst”, door de redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal ondermijnd en uitgehold wordt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat verzoeker hard zijn best doet om zo snel mogelijk tewerkstelling te vinden, zodat verzoeker wel degelijk in aanmerking komt voor het statuut “werkzoekende”;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen”.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. Verzoeker verzet zich niet tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet kan worden toegelaten tot verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Wél betwist hij dat hij geen verblijfsrecht zou kunnen hebben als werkzoekende, zoals dat in het tweede deel van de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld.

Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 50, §2, 3° van het Vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981 bepaalt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

[...]

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”

De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling in de nabije toekomst, nu het feit dat hij intensief wordt begeleid bij het zoeken naar een job geen enkele garantie biedt op een tewerkstelling in de toekomst.

Verzoeker is het hiermee niet eens en stelt aan te tonen dat hij intensief naar werk zoekt. Hij betoogt dat het feit dat er een reële kans is op snelle tewerkstelling blijkt uit de gevoegde stukken. Verzoeker stelt niet in te zien hoe anders hij het statuut van werkzoekende kan bewijzen.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoeker zijn aanvraag niet had ingediend als werkzoekende maar als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. De verwerende partij is toch overgegaan tot het onderzoek naar zijn status als werkzoekende, hetgeen, gelet op het voorgaande, alleen maar in zijn voordeel kon spelen nu hij zijn aanvraag voor een verblijfskaart niet op grond van deze status had ingediend. In die omstandigheden kan van de verwerende partij niet worden gevraagd dat zij nog eens bijkomende stukken zou opvragen bij de betrokkene. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die zij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop zij zich beroept en dewelke zij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverhouding geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verzoekers argument dat hij nog over stukken zou beschikken die wel degelijk aantonen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling, terwijl hij die stukken niet had bijgevoegd en, sterker nog, zijn aanvraag had ingediend op grond van een andere status zonder meer, doen geen afbreuk aan het voorgaande.

In de geschetste omstandigheden kan verzoeker deze stukken niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker bracht bij zijn aanvraag attesten van inschrijving bij de VDAB bij, en gaf blijk van het bestaan van een trajectovereenkomst. Echter, hij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om te stellen dat het feit dat hij intensief begeleid wordt naar een job geen enkele garantie is op tewerkstelling in de toekomst. Een en ander blijkt des te meer uit de bepalingen van artikel 50, §2, 3° van het Vreemdelingenbesluit, luidens dewelke, naast een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven, ook het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld moet worden gevoegd, waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke

omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid. Verzoeker, die derhalve niet aantoonde dat hij niet kan weten wat van hem wordt verlangd, is op dat vlak in gebreke gebleven.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met de stukken van het dossier zou hebben geconcludeerd dat hij niet kan worden beschouwd als werkzoekende in de zin van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, of dat zij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

2.4. *Het enig middel is niet gegrond."*

Hierdoor komt het enige uitgangspunt van het middel, met name dat de beslissing die werd genomen inzake de heer B.M.A. onwettig zou zijn en moet worden vernietigd, te vervallen.

Gelet op het feit dat het enig middel geen andere draagwijdte heeft dan dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd op grond van de onwettigheid van de hiervoor vermelde beslissing in hoofde van de heer B.M.A., moet worden vastgesteld dat het niet kan worden aangenomen.

2.3. Het enig middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS